

fordre fri Befordring eller Godtgjærelse herfor, men derimod tillægge ham samme i alle Tilfælde, hvor Forretningen begyæres foretagen i længere Afstand fra Notarialkontoret.

§ 71 indeholder Reglerne om Betalingen for Beskrivelse af Notorialforretninger. Betalingen er fastsat i Overensstemmelse med den for Udskrifter af Retsbøger i § 82 foreslaaede, dog at man har bibeholdt Bestemmelsen i Sportelreglementets § 137 om, at første Akt altid leveres frit. Skjøndt man, som nedenfor ved fjerde Afsnit skal blive nærmere udvillet, i det Hele har troet ikke at burde bibeholde Aktsbeskrivelser, har man dog forment at burde foreslaa, at Beskrivelse af Notorialforretninger skal kunne fordres udfærdiget og befærdiget som Akt, efter som en saadan Beskrivelse for at kunne benyttes i Udlandet ofte maa have den bestemte Form. Derimod har man ikke troet at burde fastsætte højere Betaling for Aktsbeskrivelser end for andre.

Som kan det vil fremgaa af det Foregaaende har man ganske strøget den i Sportelreglementets § 156 ommeldte Afgift af 20 pCt. til Justitsvæsenets Fond, der ellers med Hensyn til Notorialforretninger alene vilde staa som en Levning af det Bestaaende. Man har heller ikke optaget Bestemmelsen i Forordningen af 8de Januar 1823 § 8 om Forhjælpelse af Afgifterne med $\frac{1}{8}$. Denne Bestemmelse havde sin Grund i, at det ved bemeldte Paragraf blev bestemt, at der skulde være tvende Bitterlighedsvidner tilstede ved Notorialforretninger, og gjennem det derved vundne Tillæg skulde Notarius betale Vidnerne for deres Umage, men da Forhjælpsen nu skal indbetales i Statskassen ved de Embeder, som ere paa fast Gage, se Justitsministeriets Skrivelse af 25de Juli 1862 og Revisions Departementets Skrivelse af 1ste Juli 1865 (i Min Tid. A for 1872 S. 103) § 5a, har dette medført, at der ved disse Embeder intet Vidnegebyr erholdes. Denne Ordning bør selvfølgelig forandres, og man har derfor i § 98 foreslaaet en bestemt Betaling til Notarialvidnerne.

Endelig har man ikke optaget Bestemmelser, svarende til Reglerne i Sportelreglementets §§ 142 og 144, da Notarius her ikke optræder som saadan.

Tredie Afsnit.

Om Retsafgifterne i Straffesager.

Medens det formentlig er selvfølgeligt, at der ikke skal erlægges Afgifter i Sager, der paatales af det Offentlige, er Forholdet et andet, hvor den Private optræder som Anklager. Er det i Genhold til Reglen i Udkast til Lov om Strafferetspleien § 39, at den Private optræder som Anklager, og Forholdet altsaa er det, at den paa-

gjældende strafbare Handling ved Lovgivning er henvist til Paatale af Private, er der formentlig ingen Grund til at forlade den gjældende Rets Bestemmelser om, at Retsafgifter erlægges i saadanne Sager. De samme Grunde, som af processuelle Hensyn tale for at belægge borgerlige Domsager med Afgifter, passe ogsaa paa Sager angaaende strafbare Handlinger, der ere henviste til privat Paatale. Ifølge Bestemmelsen i Udkast til Lov om Strafferetspleien § 40 har imidlertid tillige den ved en Forbrydelse, der er offentlig Paatale undergiven, forurettede Private Ret til at paatale denne, naar Statsanklageren eller Politimesteren har negtet at paatale, og der optaar altsaa Spørgsmaal om, hvorvidt man i dette Tilfælde skal kræve Retsafgifter. Kommissionen har forment ikke at burde gjøre dette, og Hovedhensynet, som her har været afgjørende, er det, at den Private ved at benytte den ham indrømmede subsidiaire Paataleret maa siges at varetage en offentlig Interesse, idet han kræver Retten haandhævet i Samfundets Interesse. Det er netop heri, at hans Stilling er forskjellig fra den Private, der paataler i Genhold til Udkast til Lov om Strafferetspleien § 39, se Motiverne til dette Udkast Side 34—35. Hertil kommer endnu, at forsaavidt man vilde kræve Afgifter for derved at hindre Misbrug af den ommeldte Paataleret, vilde Reglen vistnok vise sig ikke at føre til det forønskede Resultat, eftersom det Offentlige i Genhold til Udkast til Lov om Strafferetspleien § 480 foreløbig skal udrede Omkostningerne ved deslige Straffesager. Desuden haves i det nævnte Udkast andre Kauteler mod saadanne Misbrug.

I. Om Afgifterne i Straffesager, der paatales af Private i Genhold til Lov om Strafferetspleien § 39.

De i denne Afdeling foreslaaede Afgiftsregler afvige i flere Henseender fra de i andet Afsnits 1ste Kapitel ommeldte. Man har saaledes ladet Bevisafgiften ganske bortfalde, da det ikke vil være rigtig at paalægge den Sigtede Afgift for hans Bevisførelse, der sker i det Offentliges Interesse, og man, naar den Sigtede fritages for Bevisafgift, ikke ret vel kan paalægge Anklageren Afgift for hans Bevisførelse. Anhæggiggjærelses- og Forhandlingsafgiften er derhos sat betydelig lavere, da de her omhandlede Sager ikke godt kunne taale at belægges med saa høje Afgifter. Spørstebelen af disse Sager ere saadanne, som nu behandles som private Politisager, og altsaa belægges med lavere Sebyrer end de sædvanlige, se Plakat 1ste Mai 1822 § 4 og Plakat 28de Februar 1845; vel er Omraadet efter Udkast til Lov om Strafferetspleien § 39 noget videre, men Kommissionen har ikke fundet Grund til at gjøre nogen Søndring i saa Henseende.